

3 i fastan

Psalmer: 33, 705, 248, 32:1-6, 211, 439:6-8

Texter: 1 Kung 18:26-29, 36-39, Upp3:14-22, Mark 9:14-32

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

14 När de kom till de andra lärjungarna, såg de mycket folk omkring dem och skriftlärda som diskuterade med dem. 15 Så snart allt folket fick se Jesus, blev de förundrade och skyndade fram och hälsade på honom. 16 Han frågade dem: "Vad är det ni diskuterar?"

17 En i folkskaran svarade honom: "Mästare, jag har kommit till dig med min son som har en stum ande. 18 Var den än får tag i honom slår den omkull honom, och han tuggar fradga och gnisslar tänder och blir stel. Jag bad dina lärjungar driva ut den, men de kunde inte." 19 Jesus svarade dem: "Detta släkte som inte vill tro! Hur länge ska jag vara hos er? Hur länge ska jag stå ut med er? Hämta honom till mig." 20 Och de kom med honom till Jesus.

Så snart anden fick se honom slet den och ryckte i pojken, och han föll till marken och vred sig och tuggade fradga. 21 Jesus frågade hans far: "Hur länge har det varit så med honom?" Fadern svarade: "Sedan han var barn. 22 Ofta har den kastat honom i elden och i vattnet för att ta livet av honom. Men om du kan, så förbarma dig över oss och hjälp oss!" 23 Jesus sade till honom: "Om du kan? Allt är möjligt för den som tror." 24 Genast ropade barnets far: "Jag tror. Hjälp min otro!"

25 Jesus såg att folk strömmade till, och han sade strängt till den orena anden: "Du stumma och döva ande, jag befäller dig: far ut ur honom och kom aldrig mer in i honom!" 26 Anden skrek och ryckte våldsamt i honom och for ut. Pojken var som livlös, och de flesta sade att han var död. 27 Men Jesus tog hans hand och reste upp honom, och han stod upp.

28 När Jesus hade kommit inomhus och lärjungarna var ensamma med honom, frågade de: "Varför kunde inte vi driva ut den?" 29 Han svarade: "Den sorten kan bara drivas ut med bön." 30 Sedan gick de vidare därifrån och vandrade genom Galileen. Jesus ville inte att någon skulle få veta det, 31 eftersom han höll på att undervisa sina lärjungar. Han sade till dem: "Människosonen ska utlämnas i människors händer, och de kommer att döda honom. Men tre dagar efter sin död ska han uppstå." 32 Men de förstod inte vad han menade och vågade inte fråga honom.

Låt oss be!

Käre Jesus, hjälp oss att lita på dina löften. Ge oss en stark tro genom ditt ord. Hjälp oss så att vi inte med slarv eller slöhet låter vår tro bli svag utan hämtar kraft från ditt ord. Amen.

Berättelsen handlar om hur Jesus klandrar lärjungarna för deras brist på tro, stärker tron hos pojkens far, driver ut en döv och stum ande och undervisar lärjungarna om trons kraft. Händelsen inträffade efter att Jesus visat sin gudomliga härlighet på

förklaringsberget. Och direkt efter denna händelse förutsäger Jesus än en gång sitt lidande, död och uppståndelse på den tredje dagen. Det visar att Jesus är en gudomlig person, Guds Son. Han har kommit för att göra djävulens gärningar om intet. Denna världens furste skulle slutgiltigt kastas ut genom Jesu lidande, död och uppståndelse. På det sättet skulle han återlösa oss från alla synder, dödens och djävulens makt.

När Jesus kom ner från berget med de tre lärjungar som varit med honom såg de att mycket folk hade samlats kring de andra nio lärjungarna och att de diskuterade med de skriftlärde. Vi förstår ganska snart vad de diskuterade om. Lärjungarna hade misslyckats att driva ut en ond ande som plågat en pojke sedan han var barn.

Lärjungarna hade fått makt att driva ut onda andar. Det berättas i Matteus 10:e kapitel. Jesus hade sänt ut de tolv lärjungarna och befallt dem: *Där ni går fram ska ni predika: Himmelriket är nära. Bota sjuka, uppväck döda, gör spetälska rena och driv ut onda andar.* Meningen med dessa tecken var att bekräfta budskapet som ett gudomligt budskap som det heter i Markus sista kapitel: Och de gick ut och predikade överallt, och Herren verkade tillsammans med dem och bekräftade ordet genom de tecken som åtföljde det.

Men nu hade lärjungarna misslyckats med det som de tidigare lyckats med. Jesus klagade över ”detta släkte som inte vill tro” men det var egentligen lärjungarna han tillrättavisade. När Jesus tidigare sänt ut dem med uppdraget att predika, bota och driva ut onda andar hade de gått och verkat i tron på Jesu ord och kommit tillbaka glada över att till och med andarna hade lytt dem. Glada hade de berättat om sina erfarenheter: *"Herre, till och med de onda andarna lyder oss i ditt namn."* (Luk 10:17). Men med pojken hade de nu misslyckats. Jesu klandrande ord innebär att förlorat sin enkla tro på Jesu ord som tidigare hade gett dem kraft att utföra missionsuppdraget. Kanske hade de börjat tro att de kunde övervinna de onda andarna med sina egna krafter. Sådana tankar skulle ha varit mer i linje med hur ett otroende släkte tänker: en övertro på egen förmåga.

Vi ska komma ihåg att den gåva Jesus gav lärjungarna för sitt missionsuppdrag hade som syfte att bekräfta budskapet. Vi kan se i Apostlagärningarn att det var fler än lärjungarna som fick gåvan att göra tecken och under, sådan som Jesus beskrivit. Samtidigt ser vi allteftersom historien utvecklar sig i Apostlagärningarna att dessa särskilda gåvor snart blev ovanliga. Vi drar slutsatsen att gåvan att utföra tecken: bota sjuka, uppväcka döda, driva ut onda andar gavs i början i den nytestamentliga kyrkans historia, och sedan tappade betydelse då ordet väl en gång hade blivit bekräftat som ett gudomligt budskap. Men Gud är undrens Gud och gör fortfarande stora tecken och under. Men förkunnare idag blir nog knappast klandrade av vår Herre om de inte kan driva ut onda andar. Det var en kraft som lärjungarna fick för att bekräfta budskapet i början av den nytestamentliga historien. Men Gud gör under och

vi kan fortfarande i tron be att Gud ska göra under, om Gud vill och det tjänar till det bästa för dem som älskar honom.

Åter till frågan varför de inte kunde driva ut den onde anden. När allt var över och lärjungarna var ensamma med Jesus frågade de: "*Varför kunde inte vi driva ut den?*" 29 Han svarade: "*Den sorten kan bara drivas ut med bön.*" Enligt parallellstället i Matteus så svarade Jesus på frågan varför de inte kunde driva ut den: "*Därför att ni har så lite tro. Jag säger er sanningen: Om ni har tro, bara som ett senapskorn, ska ni säga till det här berget: Flytta dig dit bort, och det kommer att flytta sig. Ingenting kommer att vara omöjligt för er.* Det ena svaret motsäger inte det andra utan vi förstår att Jesus gav ett längre svar än bara några korta ord.

I Matteus sa Jesus att de inte kunde driva ut den onde anden därför att de hade så lite tro, helt i enlighet med hans första klagan: "*Detta släkte som inte vill tro! Hur länge ska jag vara hos er? Hur länge ska jag stå ut med er?* De hade ju fått befallning att driva ut onda andar och med befallningen också kraften. Men kraften låg inte hos dem själva utan i Jesu ord och befallning. Tidigare när Jesus hade sänt ut de tolv hade de med en enkel och barnlig förtröstan på Jesu ord gått och utfört allt som han sagt och det hade blivit så. De hade varit glatt förvånade över att till och med de onda andarna hade lytt dem i Jesu namn. Men nu hade de stött på "**den sorten**" som var svår att driva ut, ja, det verkade omöjligt att driva ut den

Men hade de haft tro skulle de ha kunnat göra även det som verkade omöjligt, inklusive att driva ut "den sortens" ande. Om de haft tro, bara som ett senapskorn skulle de ha kunnat flytta berg. "Nu kan vi inte föreställa oss någon omständighet som skulle göra det nödvändigt för Jesu lärjungar att flytta på berg. Men löftet är enormt och underbart. Jesu löfte att vi genom tron kan hämta kraft av Guds allmakt är inte begränsad på något sätt: *Ingenting kommer att vara omöjligt för er* säger Jesus.

Fast Jesus talade till lärjungarna och talade om hur de skulle utföra sitt särskilda uppdrag så kan vi också ta till oss löftet för Jesus så något liknande till pojkens far. Vi ska strax komma tillbaka till det. Jesus sa också till lärjungarna: "den sorten kan bara drivas ut med bön" som svar på deras fråga om varför de inte hade kunnat driva ut den. Vi förstår det så här: "så lite tro ni har" hade Jesus sagt. Lärjungarna hade låtit sin tro bli en svag tro. De kunde ha gjort annorlunda. De kunde ha ropat och bett om en stark tro som hämtade kraft och frimodighet av Jesu ord. De kunde ha bett Herren om framgång i den uppgift de fått. De kunde ha bett Herren använda dem som sina ödmjuka tjänare för att driva ut den onde anden med sin väldiga kraft.

Jesus svarade på en sådan bön när han stärkte tron hos pojkens far. Efter att ha sett lärjungarnas misslyckande sa han till Jesus: *om du kan, så förbarma dig över oss och hjälp oss!*" Jesus sade till honom: "*Om du kan? Allt är möjligt för den som*

tror." Genast ropade barnets far: "Jag tror. Hjälp min otro!"

Här har vi ett löfte som liknar det Jesus gav lärjungarna och detta är tillämpligt på alla troende: *allt är möjligt för den som tror*. I det här sammanhanget är det en försäkran till pojken far att han kunde lita på Jesu förmåga att bota pojken. Det är samtidigt ett löfte till pojken far och till oss och till alla troende: *allt är möjligt för den som tror*. Men när Jesus säger "allt" innebär det naturligtvis inte allt som för tillfället dyker upp i våra huvuden eller sådant som är mot Guds vilja och bud. Sann tro frågar inte efter något sådant. Sann tro tillfogar alltid ett villkor till bönen: **inte som jag vill, utan som du vill**. Det har vi lärt oss av Jesus.

Genast ropade barnets far: "Jag tror. Hjälp min otro!" Det var en bön som behagade Herren och han svarade och gjorde allt gott. Jesus botade så som barnets far önskade och stärkte på det sättet hans tro, så som han bett om. När han sa "jag tror" så var det en bekännelse att han trodde på Jesu löfte. När han sa "hjälp min otro" medgav han att tron inte var vad den borde vara, den var fortfarande svag. En sådan insikt är första steget till något bättre. "Jag tror. Hjälp min otro!" är en bön också för oss. Att bekänna sin brist på full förtröstan på Herren är första steget på vägen mot en starkare tro. Vi kan inte själva prestera en stark tro. Det är bara Jesus som kan stärka vår tro och han gör det genom sitt ord. Vi måste alla bekänna: "jag tror, hjälp min otro", för ofta brister det hos oss i förtröstan på Guds löften. Eller så tar vi fasta på det ena löftet, men vacklar betänksamt i tron på ett annat löfte.

Jesus talade direkt till den onde anden och befallde den att lämna pojken. Den hade gjort pojken stum, döv och epileptisk. Det säger inget alls om orsaken till stumhet, dövhet eller epilepsi. Men i det här fallet så var det en ond ande som på det sättet plågat denna pojke. Liksom vid andra möten med onda andar så kände den igen vem Jesus var, visste att den mött sin överman, men var ändå motsträvig och kämpade mot att släppa taget om sitt offer. Men Jesus befriar från onskans makt. Efter denna händelse undervisade Jesus lärjungarna om hur han skulle binda och kasta ut den här världens furste, inte bara en av hans motsträviga och våldsamma hantlangare. Jesus undervisade om att han gick upp till Jerusalem för att lida mycket, bli upphöjd på korset, dö och bli begravnen men uppstå på tredje dagen. Han kom för att göra djävulens gärningar om intet och det var så det skulle ske. Hans uppståndelse på tredje dagen skulle bli bekräftelsen på hans seger och vår befrielse, från alla synder, dödens och djävulens makt. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus, vi hör idag att du klandrar lärjungarna för att de hade lite tro och att du hjälpte pojken far till en starkare tro. Vi behöver alla en stark tro som kan vila i trygg förtröstan på dina löften och frimodigt gå ut till tjänst i ditt rike i förtröstan på att du är med oss. Ge oss en stark tro genom ditt ord. Amen.